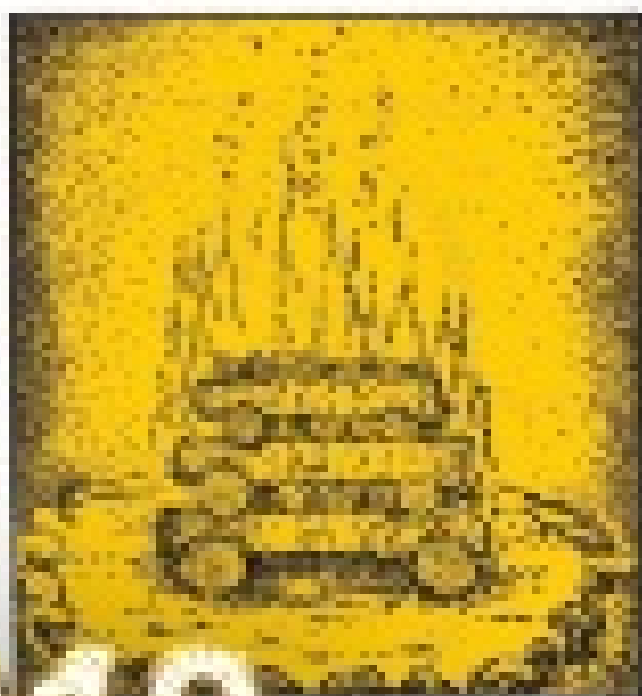

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Jedna : Jedna

...najednou bylo ticho. Přes okenní žaluzie do místnosti pronikaly sluneční paprsky, které pozlatily vířící prach v místnosti. Drobná prachová zrnka, odumřelé lidské kožní buňky a pyl z prvních jarních květin pozvolna usedal na nábytek, na povalenou židli, na zelené ubrousky rozházené po zemi i na nehybnou nohu v průsvitných bílých punčocháčích. Při posledním prudkém pohybu, který stihla vykonat, z ní sklouzla bota a roztažená nylonová očka na konci šlapky odhalila řadu rudě nalakovaných nehtů. Stejně nehybná ruka ležící směrem ke dveřím ale zůstala poplatná lidské přirozenosti – jemně růžová nehtová lůžka stále křečovitě svírala prázdný plastový kelímek. Z vertikálních prasklinek po jeho obvodu odtékaly poslední kapky kohoutkové vody a přiživovaly zvětšující se louži na lině s imitací bílého mramoru. Do dvou minut od dopadu ruky s kelímkem na podlahu se louže zvětšila natolik, že dosáhla k první kapce krve a pohltila ji. Imitace růžového mramoru. Přes okenní žaluzie do místnosti proniklo troubení aut a kvílení sešlápnutých brzd...

* * *

Nemohli jsme tomu věřit. Seděli jsme tam s hlavama v dlaních, bylo to jako zlej sen. Sice jsme po předešlých událostech čekali nějaký problémy, ale tohle předčilo veškerá naše očekávání. Po tolika letech jsme o ni tedy definitivně přišli. Cedili jsme přes zatnutý zuby všechny nadávky světa a kopali vztekle do zbylých věcí válejících se na zemi.

„Vy sviněééé,“ křičel Kája do prvních jarních paprsků slunce a v zat'atý pěsti svíral teď už bezprizorní klíč. Jeho zuby zčernalé časem přesně pasovaly ke klíčové vložce válející se na okraji spáleniště. Nebylo nutný hledat otisky prstů a dokumentovat stopy. Všem bylo jasný, kdo byl pachatel. Byli jsme na seznamu už dlouho. Přesně od chvíle, kdy se změnilo vedení na polesí a všechny naše dobrý skutky byly zapomenuty. Od té doby jsme byli v lese nežádoucí.

„Zabít ho je málo, hajzla jednoho,“ bouchnul do stolu Zdenda. Hladiny různě rozpitých piv se rozvlnily. Slečně u vedlejšího stolu nervózně cuklo oko naším směrem. Výhrůžka patřila novému hajnýmu, který za vydatné spolupráce pár zkorumpovaných lesáků drancoval místní polesí, do kterého spadala i naše vypálená bouda. Stali jsme se nepohodlnými svědky častých krádeží dřeva, draze zaplacených odstřelů kapitálních kousků vysoké zvěře a tajných závodů čtyřkolek v chráněném území přírodní rezervace. To všechno tolerované, z části dokonce organizované příčinlivým hajným inkasujícím tučné příspěvky do

vlastní kapsy. Po řadě výhrůžek na naši adresu se evidentně rozhodl jednat...

* * *

„Tak to by bylo,“ ušklíbl se nad papíry hajný a zasunul je do plastové fólie na stole. Případ vyřešen, konečně může jít domů. Měl za sebou dlouhý pondělní den s mizerným obědem v kantýně, nekonečnou poradou s vedením a pár nepříjemnými telefonáty. Navíc ho ke konci pracovní doby začaly bolet zuby, což zvýšilo jeho hladinu obvyklé pondělní rozmrzelosti. Otevřel vrchní šuplík a za třemi načatými sáčky se sodou bicarbonou našel platíčko s růžovými tabletkami ibuprofenu. Vyloupl dva najednou a hodil si je do pusy. S tímhle a se zadostiučiněním nad vyřešeným problémem to do zítřejšího rána nějak přežije.

* * *

„No tak, Marie, vstávej.“ Nadzvedl jsem jemně oční víčko. Na bílé bělmo se velmi pomalým tempem doploužila zřítelnice. Čočka se stejně pomalu stáhla do své obvyklé velikosti. Marie otevřela druhé oko a pokusila se posadit. Kruhový okraj plastového kelímku praskl a ona se na něj udiveně podívala jako by stále nemohla uvěřit tomu, co se stalo. Ještě dlouhou dobu trvalo, než si všimla, že má své světle modré šaty vyhrnuté až téměř do pasu. Nasadil jsem jí botu a pomohl jí vstát. Zřejmě si už stihla vybavit všechny detaily toho, co předcházelo, protože pátrala očima po krvavých stopách na podlaze. Nervózně si stále dokola uhlazovala spodní lem šatů, ačkoliv ho už dávno uvedla do patřičné polohy. Repetitivní chování v tomto případě neodkazovala na obsedantně kompulzivní poruchu, ale na přestálý duševní otřes z událostí předcházejících.

* * *

Uzívané úterní ráno. Přes žaluzie bylo vidět, že právě vychází slunce. Ještě pár minut a překlene roh protější budovy, aby naplnilo naši místnost teplým a měkkým světlem. Marie byla dnes v dobré náladě, podala mi první kartičku a prozpěvovala si dál tiše neznámou melodii. Podíval jsem se na jméno na kartě a prsty se zaryly do otevřeného diáře. Podíval jsem se ještě jednou, jestli nemohlo dojít k záměně, ale bylo to napsané naprosto jasně. Tělo tímto posledním ujištěním spustilo dva zcela protichůdné procesy. Na straně jedné pod vlivem adrenalinu zvýšilo srdeční tep, krev pod jemnou kůží spánků téměř bolestivě pulsovala. Na straně druhé se snažilo přes racionální část mého já zachovat rozvahu. S kamenným obličejem hodným pokerové hráče na vrcholové

úrovni jsem se pomalu otočil, ruce zatnuté v pěst. Dvě minuty nato slunko opsalo předepsaný oblouk a vyhouplo se nad poslední bytovou jednotku v sedmém patře protějščího domu. Ještě minutu a posvítí tím svým líbezným měkkým světlem i na toho sráče v mém křesle... Do čtyř stěn se opřel nelidský řev a zarazil Mariinu natahující se ruku s plastovým kelímekem plným kohoutkové vody. Poté, co narazila týlem na hranu skřínky, následovalo Mariino tělo trajektorii první kapky krve a sesulo se vedle ní na lino s imitací bílého mramoru. Mezi jejím nehybným tělem se klikatila pravidelná krevní stopa ke dveřím, ze kterých prudkým rozražením vypadla klika. Válela se pod plastovými sedačkami na protějščí straně místnosti. Prchající pachatel bral schody po dvou.

* * *

Do prvního slunečního paprsku doprovázeného Mariiným prozpěvováním se ozvalo lupnutí kosti, která se právě nadobro rozloučila s bolavým zubem nového hajného v polesí, kde stávala naše bouda. Nevyužitá injekce s anestetikem se lhostejně povalovala na misce se zeleným ubrouskem. Prohlédl jsem si důkladně právě získanou trofej. Pak jsem překročil nehybně ležící tělo omráčené Marie a dokráčel poklidně s kleštěmi v rukou ke dveřím. Překročil jsem práh ordinace a do doznívajícího řevu hajného utíkajícího po schodech jsem vyslal naprosto jasný vzkaz: „Zub za srub, ty hajzleééé!“ Bylo to jedna: jedna...

Pavla Slepčková – Pavlís 1. místo – Próza Oldpsavci